

Przedmiot

We wniosku przedstawionym na podstawie art. 278 i 279 TFUE skarżąca żąda, po pierwsze, zawieszenia wykonania decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 stycznia 2022 r. dotyczącej ogłoszenia o przetargu DIGIT/A 3/PR/2019/RP/010 – Bezpieczna transeuropejska telematyczna sieć komunikacyjna między administracjami (TESTA), w której to decyzji poinformowano skarżącą, że jej oferta złożona w postępowaniu przetargowym nie została przyjęta, i zapowiedziano niezwłoczne podpisanie umowy z wyłonionym w przetargu oferentem, a po drugie, nakazania Komisji wstrzymania się podpisaniem tej umowy.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Postanowienie z dnia 1 kwietnia 2022 r., Telefónica de España/Komisja (T-170/22 R), zostaje uchylone.
- 3) Postępowanie w przedmiocie złożonego przez spółkę BT Global Services Belgium BV wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach, z wyjątkiem kosztów poniesionych przez spółkę BT Global Services Belgium BV, nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Wskazana spółka pokrywa koszty poniesione w ramach swego wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2022 r. – Stöttingfjällets Miljöskyddsforening/Komisja

(Sprawa T-345/22)

(2022/C 340/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stöttingfjällets Miljöskyddsforening (Lycksele, Szwecja) (przedstawiciel: G. Byrne, Barrister at Law)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odrzucającej jako niedopuszczalny przedstawiony przez stronę skarżącą wniosek z dnia 15 grudnia 2021 r. o przeprowadzenie kontroli wewnętrznej, notyfikowanej stronie skarżącej pismem z dnia 1 kwietnia 2022 r., ze względu na to, że decyzja ta narusza traktaty;
- ponadto lub tytułem ewentualnym stwierdzenie, że Komisja niezgodnie z prawem nie podjęła działań na podstawie art. 265 TFUE, mimo że została do tego wezwana pismem strony skarżącej z dnia 15 grudnia 2021 r. lub nie zajęła stanowiska w przedmiocie zawartego w tym piśmie żądania strony skarżącej;
- stwierdzenie, że w okolicznościach, w których szwedzki zintegrowany krajowy plan w dziedzinie energii i klimatu ze stycznia 2020 r. (zwany dalej „szwedzkim KPEiK”) jest niezgodny z konwencją z Aarhus, został on w sposób niezgodny z prawem oceniony lub przyjęty lub opublikowany przez Komisję, a w związku z tym narusza on prawo Unii i prawo międzynarodowe lub jest on nielegalny;
- stwierdzenie, że w okolicznościach, w których utrzymują się i są kontynuowane poważne naruszenia prawa ochrony środowiska, Komisja uchybiała ciężącemu na niej na mocy prawa Unii i prawa międzynarodowego obowiązkowi podjęcia działań, które są niezbędne i właściwe do zareagowania na niezgodność szwedzkiego KPEiK z konwencją z Aarhus i do usunięcia tej niezgodności;
- stwierdzenie, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999⁽¹⁾ nie zapewnia skuteczności postanowieniom konwencji z Aarhus, w tym art. 7 tej konwencji, i jako takie jest niezgodne z prawem Unii i międzynarodowym prawem ochrony środowiska, a więc nielegalne;
- z uwagi na brak zgodności KPEiK, a w szczególności szwedzkiego KPEiK, z konwencją z Aarhus, stwierdzenie, że niewypełnienie przez Komisję obowiązków ciężących na niej na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999 stanowi naruszenie rzonego rozporządzenia, naruszenie konwencji, a ponadto naruszenie przewidzianych w traktatach obowiązków podjęcia działań;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji podanej do wiadomości strony skarżącej pismem z dnia 1 kwietnia 2022 r. Strona skarżąca zwróciła się do Komisji z wnioskiem przedstawionym w piśmie z dnia 15 grudnia 2021 r. W odpowiedzi na wniosek strony skarżącej, we wspomnianym wyżej piśmie Komisja uznała wniosek skarżącego za niedopuszczalny. Strona skarżąca utrzymuje, że decyzja Komisji w tym względzie zawiera zasadnicze błędy, narusza prawo Unii, międzynarodowe prawo ochrony środowiska, a także traktaty. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła obowiązki podjęcia działań ciążące na niej na mocy traktatów i prawa międzynarodowego, w tym na mocy art. 3, 6 i 7 przyjętej przez Komisję Gospodarczą do Spraw Europy Narodów Zjednoczonych Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (zwanej dalej „konwencją z Aarhus”). Strona skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżona decyzja Komisji narusza prawo wtórne Unii, w tym art. 9 i 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1367/2006^(?). Strona skarżąca utrzymuje, że decyzja Komisji narusza przysługujące jej na mocy konwencji z Aarhus i rozporządzenia nr 1367/2006 prawo dostępu do sprawiedliwości. Co więcej, strona skarżąca podnosi, że akt administracyjny Komisji zdefiniowany w rozporządzeniu nr 1367/2006 stanowi naruszenie traktatów.
2. W zarzucie drugim, podniesionym dodatkowo lub tytułem ewentualnym w stosunku do zarzutu pierwszego, strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie podjęła działań w rozumieniu art. 265 TFUE w odniesieniu do ocenionych, przyjętych i opublikowanych przez tę instytucję KPEiK, w tym w szczególności w odniesieniu do szwedzkiego KPEiK. Nie podejmując działań w reakcji na wystosowany przez stronę skarżącą zgodnie z art. 265 TFUE wniosek o przeprowadzenie kontroli wewnętrznej, Komisja naruszyła ciążące na niej obowiązki podjęcia działań wynikające z traktatów, a w szczególności z art. 3 TUE i art. 191 TFUE. Naruszenie to świadczy także o rażącym naruszeniu międzynarodowego i europejskiego prawa zwyczajowego i prawa traktatowego, w tym art. 3, 6 i 7 konwencji z Aarhus, art. 9 i 10 rozporządzenia nr 1367/2006, jak też decyzji VII/8f Zgromadzenia Stron konwencji z Aarhus w sprawie wypełniania przez Unię Europejską obowiązków ciążących na niej na mocy konwencji (ze zmianami), przyjętej w dniu 21 października 2021 r.
3. W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że niezapewnienie przez Komisję pełnej zgodności szwedzkiego KPEiK z konwencją z Aarhus oznacza, iż rzeczony KPEiK jest i we wszystkich istotnych momentach był oceniany, przyjmowany i publikowany z oczywistym naruszeniem prawa Unii i prawa międzynarodowego, wobec czego jest on nielegalny. W tym względzie strona skarżąca podnosi w odniesieniu do rzeczowego KPEiK zarzut niegodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE.
4. W zarzucie czwartym strona skarżąca twierdzi, że rozporządzenie (UE) 2018/1999 nie zapewnia skuteczności postanowieniom konwencji z Aarhus, w tym art. 7 tej konwencji, i jako takie jest niezgodne z ujemnym i międzynarodowym prawem ochrony środowiska. Strona skarżąca podnosi w tym kontekście, że rozporządzenie (UE) 2018/1999 narusza traktaty i powinno zostać uznane za nielegalne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. 2018, L 328, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2022 r. – Good Services/EUIPO – ITV Studios Global Distribution (EL ROSCO)

(Sprawa T-381/22)

(2022/C 340/63)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Good Services Ltd. (Sliema, Malta) (przedstawiciel: adwokat L. Alonso Domingo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ITV Studios Global Distribution Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)